

MEG FOG HALNI. MEGHALSZ TE IS.

J. S. CAROL

GYILKOS TÁRSAS

fine selection

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

J . S . CAROL

GYILKOS TÁRSAS

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

Karennek szól a Gyilkos társas!

ELŐSZÓ

S ZÓVAL, HOGY IS FOGOD EZT JÁTSZANI?

Először kikapcsolod a mobilodat, aztán nagy levegőt veszel, és tízig számolsz. Nem a te stílusod kapásból rávágni a választ. Neked időre van szükséged, hogy feldolgozd, amit hallottál, egy pillanatnyi csendes tűnődésre, mielőtt belevetnéd magadat a hurrikánba. Amikor lejár a tíz másodperc, készítesz két listát, egyet a pro, egyet a kontra érveknek. Aztán fogsz mindent, amit megtudtál, és beírod az egyik vagy a másik oszlopba. Szükségszerűen több kontra, mint pro érved lesz, egyébként nem hívtak volna fel.

A te ügyfeleid nem a valóságban élnek, ami rendjén is van így. Ez az egyszerű tény az oka, hogy Maserati Spyder kabrióod van, egy sor irodahelyiséged fent a felhők között, és Los Angeles legdrágább irányítósámán található lakásodból végiglátsz az egész völgyön. Ezek az emberek hisznek a saját felsőbbrendűségükben, isteneknek képzelelik magukat, pedig nem azok. Mélyen legbelül ugyanolyan bizonytalanok és esendők, mint mi, többiek, és hozzánk hasonlóan ők is melléfognak néha. Az a nagy különbség, hogy ha ők fognak mellé, abból rögtön főcím lesz. És itt jössz be te a képbe. Hiábavaló fáradtság megpróbálni megakadályozni azokat a főcímeiket, viszont az előnyödre fordíthatod őket. Na ez a Kozmetikázás Művészete.

Tehát, mit is tudsz?

Tudod, hogy ez a bizonyos ügyfél nem szokványos celeb, ő már a megaceleb kategóriába tartozik. Vannak gazdagok, és vannak kőgazdagok, ez az ügyfél pedig a leghatározottabban kőgazdag. Megvan a vezérbika-kinézete, az egészséges, ragyogó mosolya és a pompás teste. Azzal szerzett hírnevet, hogy eljátszotta a minden amerikait megtestesítő jófiút, és gyakorlatilag ugyanazt a szerepet tálalta újra és újra minden filmben, amiben valaha játszott. Amíg viszont folyamatosan zsúfolásig tölti a filmszínházakat, a stúdiók főnökeit ez a legkevésbé sem zavarja.

Mr. Megaceleb hírneve teljes mértékben azon alapszik, hogy ő a fehérelnél is fehérebb. A média szerint nem iszik, nem dohányzik, nem fogyaszt kábítószer, és nem hajkurássza a lányokat. Egészségesen étkezik, rendszeresen edz, és rengeteget jótékonykodik. Feleségül vette a középiskolai szerelmét, született két gyermekük, egy fiú meg egy lány. Láttad a fényképeket is, hogyan is hagyhattad volna ki? Ott vannak ők négyen a tökéletes fogsorukkal, a tökéletes bőrükkel és a tökéletes mosolyukkal, élük a tökéletes életüket. Még egy cucci kis ölel is ül Mr. Megaceleb lábánál, hogy teljessé tegye a képet. Mr. Megaceleb a semmiből jött, és most ott trónol a hegy legtetetjén. Ez maga a megvalósult amerikai álom.

Ha valami túl szép, hogy igaz legyen, hát ez az. Számtalanszor láttuk már ezt ebben a városban. Ezért nem is ér meglepetésként, hogy Mr. Megaceleb éppen egy Beverly Hills-i rendőrségi fogdában kókadozik, próbál úrrá lenni a másnaposságán, és azon tűnődik, hogy mi a fenét kereshet ott. Ami az ő véleményét illeti, nem csinált semmi rosszat. Ami a törvény betűjét illeti, csinált. Ezúttal a törvény jócskán nyeresre áll. Ha rajtakapják az embert egy lepukkant motelben egy halott lotyóval meg egy zsák kokainnal, az ellentmond egy-két paragrafusnak.

Na, és te tudsz még egy dolgot. Mr. Megaceleb az ügyvédje helyett téged hívott először.

Az ügyfeleid két nagy kategóriába sorolhatók. Először is vannak a nyugodtak. Ők tudják, hogy irgalmatlanul eltolták, és mindent megtesznek, amit csak mondasz, hogy elmúljon a baj. Vannak aztán azok az ügyfelek, akik bömbölnek, mint az oroszlán. Végül megteszik, amit mondasz nekik, de sok idődbe és rábeszélésedbe kerül, mire megérteted velük a lényegét. Mr. Megaceleb oroszlán, de még milyen! Mielőtt belelovallná magát fejedelmi dühébe, rászólsz, hogy fogja be a száját, és figyeljen.

Egyes számú alapigazság: a dolgok eldurvulnak, mielőtt jobbra fordulnának.

Kettes számú alapigazság: szerződéseket fog veszíteni.

Hármas számú alapigazság: a karrierje a belátható jövőben leginkább egy kocsironcsra fog emlékeztetni.

A vonal túlsó végén hallható csendből ítélve sikerült felkeltened az érdeklődését. Nem leányálom egy megacelebbel dolgozni. Most, hogy már figyel, derűsebb hangnemben felszólítod, hogy tartson ki odabent, mert a dolgok majd jobbra fordulnak. Ameddig képes hosszú távon játszani, és nem süpped bele a rövid távú gondolkodásba, minden szépen megoldódik majd. Ezt jó néhányszor megismétled, hogy biztosan beleivódjon az elméjébe.

Ezután közlöd vele, hogy követnie kell az utasításaid minden betűjét. Semmi *ha*, semmi *de*. Most te vagy a főnök, te dirigálsz. Ha nem tesz meg mindent, amit mondasz neki, elbúcsúzhat a drága szép karrierjétől. A hallgatóból kiszűrődő nyögés arra utal, hogy nem sikerült meggyőznöd. Nem gond. Nem lényeges, hogy ő mit gondol.

Hagyod, hogy a csend a végsőkéig feszüljön, majd közlöd vele, hogy egymillió dollárt kérsz, az egész összeget előre átutalva a számládra,

mégpedig azonnal. Első reakciója az lesz, hogy elküld a pokolba. Te hallgatsz, és adsz neki annyi időt, amennyire szüksége van.

– Maga tényleg ennyire jó? – puhatolózik.

– A saját érdekében jobb, ha bízuk benne, hogy az vagyok.

Mire leteszed a kagylót, már hisz benned.

Elsőnek Amerika legnézetesebb délutáni csevegőshow-jának műsorvezetőjét hívod. Nem az irodai számát, hanem magát a nőt. Lelket lecsupaszító vallomást ígérsz neki. Ígérsz könnyeket. Ígérsz remek show-t és ragyogó kritikákat. Ő azt feleli, boldogan megcsinálja az interjút.

Másodiknak a *National Enquirer*t hívod. Félmillió dollár kizárólagos jogot biztosít nekik egy homályos felvételhez még mindig Mr. Megacelebről, amint egy műanyag szívószál segítségével kokaint ad be egy prostinak valami szokatlan és fantáziadús módon. Hogy működjön a stratégiád, fontos, hogy Mr. Megaceleb szemmel láthatóan a legmélyebbre süllyedjen. Ahogy a bulvársajtóban mindenütt, itt is minél látványosabb a zuhanás, annál hasznosabb.

Harmadiknak egy ötcillagos rehabilitációs klinikát hívsz.

Negyediknek pedig a kedvenc paparazzidat hívod, hogy közöld vele Mr. Megaceleb klinikára érkezésének hozzátétőleges időpontját. Szokás szerint a részesedésed minden eladott fotóból hetven-harminc, és a tiéd a jobb százalék.

Amikor végeztél a fontos hívásokkal, és csakis akkor, felhívod az ügyvédek is.

A neved Jody „JJ” Johnson, és ez az, amiért a tekintélyes összegeket leakasztod.

13:00--13:30

1.

BELEEJTETTE KOCSIKULCSÁT VICTOR KINYÚJTOTT TENYERÉBE, aztán megnézte az óráját. Négy és fél perc késés megfelelő lesz a mai üzleti ebédhez. Éppen elegendő, hogy fényesítse az olyan elfoglalt szakember képét, amilyen ő valójában, de nem olyan sok, hogy udvariatlannak tűnjön.

Victor becsusszant a Maseratiba, beindította a motort, elhúzott a járdaszegély mellől, és szakszerűen betolatott egy közeli helyre. A kocsirendező az ötvenes évei vége felé járt, kiszolgált tengerészgyalogosként kecsesen lavírozott a nyugdíjazás felé. Másodállásban az Alfie's biztonsági őre volt, munkája leginkább abban csúcsosodott ki, hogy távol tartsa a paparazzikat. JJ már sok-sok éve járt ide, de bent az étteremben még soha nem támadt semmi zűr.

Az étterem bejáratát az úttól elválasztó százhusz centis járdaszakaszt hatalmas, egyszerű fehér paraván takarta, hogy elvegye a kedvét a környéken fényképezgetőknek. Egyúttal menedéket is nyújtott a kíméletlen Los Angeles-i napsütés támadása elől, ami határozott előny volt egy olyan napon, amikor a hőmérséklet a harminckét fokot közelíti. Tony Bertolini szokás szerint az ajtóban üdvözölte, mindkét orcáján egy-egy puszival.

– JJ drágám, fantasztikusan nézel ki! De valami megváltozott rajtad. Nem, ne is mondd! A hajad az, ugye?

Tony minden tekintetben nagyobb volt az életnagyságnál. Majdnem száznegyven kilót nyomott, de úgy viselte, mintha kilencven lenne. Az ötvenes évei vége felé járt, fején mutatós fehér haj, az arca folyamatosan kipirult, kék szemében kislány huncutság csillogott. Affektáló olasz akcentusa még éppen nem ment az ember agyára.

– *Tényleg* a hajad az! – folytatta Tony. – Világos csíkokat húzatál bele.

JJ mosolygott, és a fejét rázta.

– Tony, a hajam ugyanolyan, mint múlt héten volt. Meg az azelőtti héten. És ugyanolyan, mint jövő héten lesz.

Valóban ugyanolyan volt. Fekete, rövid, mindenféle csík nélkül. Túlságosan drága az ideje, hogy a hajával foglalkozzon. Ez a filozófia érvényesült a ruhatárában is. Minden kosztümje fekete volt, méretre szabott, és többé-kevésbé egyforma. A kellemetlen igazság az volt, hogy ő bizony a férfiak világában dolgozott, és egyszerűbbnek tartotta, hogy nadrágban tevékenykedjen, mint szoknyában.

Igaz, ami igaz, volt néhány fekete kisestélyi ruhája is azokra a ritka alkalmakra, amikor szüksége volt rá, vagy amikor előnye származhatott abból, ha ilyesmit visel. A pragmatizmus vezérfonala végighúzódtott nemcsak a ruhatárán, de az életén is. Mindent a cél érdekében. Egyébként pedig szerette a feketét. Kiemelte a szeme zöldjét.

Tony vett egy nagy, drámai lélegzetet, és húsos kezével a szájára csapott.

– Ne mondd, hogy végül a sötét oldalra tévedtél, és botoxszal kezeltetted magadat, drágám!

JJ nevetett.

– Nem, nem kaptam botoxot.

– Hát, bármi is az, csodásan nézel ki!

– De ha már szóba hoztad, te határozottan fiatalabbnak látszol ma, Tony. Akarsz róla beszélni?

– Úgy érzem, oly sokévi kutatás után talán megtaláltam az örök fiatalság titkát.

– És mi a neve?

Tony egy mosollyal válaszolt, aztán a könyökénél fogva bevezette JJ-t.

– Dan Stone már megérkezett– súgta. – Jóképű fiú. Tíz perccel korábban jött, úgyhogy biztos nagyon lelkes. És ha hihetünk a szóbeszédnek, igen jól ellátta az anyatermészet.

– Viselkedj rendesen! – súgta vissza JJ.

Követte Tonyt az étterembe, lábuk alatt recsegett a padló. A falak hűvösek voltak, semleges világos színűek, a mennyezet finom krémfehér. Óriási, Pollock ihlette festmények függtek a teremben mindenütt, ragyogó fehér vásznak, rájuk rétegzett élénk színfoltokkal. A konyhából kiszűrődő illatoktól szinte elkábult az ember. JJ számos okát felsorolhatta volna, hogy miért az Alfie's a kedvenc étterme, de mindjárt a lista elején az ételek álltak. Chester, a konyhafőnök vagy csodatévő volt, vagy eladta a lelkét az ördögnek.

Az étterem kicsi volt és bensőséges, ezért is kedvelte annyira Hollywood elitje, valamint azért, mert nem volt egyetlen ablaka sem. A szórakoztatóipar lényege, hogy a szereplői megmutatkozzanak a megfelelő helyeken, de furcsa mód a megmutatkozás legjobb módja néha az, ha sikerül eltűnniük a kíváncsi tekintetek elől. Attól a pillanattól kezdve, hogy Tony üdvözölt valakit a sötétített üvegű ajtó mögül, a kinti világ megszűnt létezni. Az ebédfoglaláshoz szükséges várólista jelenleg hat hónapos volt. Vacsorához a várakozás majdnem kilenc hónapra nyúlt. Voltak, akik megpróbálták megkerülni a

sort, de kivétel nélkül kudarcot vallottak, Tony immunis volt a vesztegetéssel és a hízélgéssel szemben is. Az egyetlen ember, aki kedvéért megszegte a szabályokat, az JJ volt.

Néhány évvel korábban történt egy örömfíúval kapcsolatos eset, JJ pedig segített neki elsimítani a dolgot. Még a tiszteletdíjáról is lemondott, amit eddig soha nem tett. Tony örök és múlhatatlan hálát fogadott neki, JJ pedig azt felelte, boldogan segített, s még boldogabban elfogadja Tony ajánlatát egy asztalra hetente egyszer ebédidőben. Valójában megelégedett volna egy asztallal havonta egyszer is.

Azóta puzsipajtások lettek. JJ kedvelte Tony laza pimaszságát és a naphoz fogható méretű szívét. Szerette, mert annyira meg tudta nevetetni, hogy már attól tartott, egyszer bepisil. Tony jó néhány titkát ismerte, és ő is sokat Tony titkai közül. De ami még többet jelent, JJ tudta, hogy Tony soha nem fog visszaélni a bizalmával. Jó volt maga mellett tudni egy olyan embert, akivel elengedheti magát, és önmaga lehet. Egy felszínes városban, mint Hollywood, olyan ritka az ilyen barátság, mint a gyémántot szaró egyszarvú.

Az étteremben általában csak öt asztal állt, három a felső szinten, kettő pedig az alsón, mind az öt olyan távolságra egymástól, hogy teljes mértékben biztosított legyen a vendégek intim szférája. Ma hat asztal volt bent. A JJ-nek járó különleges kedvezmény jegyében Tony beszuszakolt még egy kétszemélyest az alsó szintre. JJ felé pillantott, mikor elviharzott mellette. Az ott ülő pár jobban el volt foglalva egymással, mint hogy őt észrevegyék. Úgy tűnt, boldogulnak, bár az sem számított volna, ha nem. Csak az számított, hogy aki rájuk néz, két fiataalt lásson, akik bolondulnak egymásért. Tony odavezette JJ-t a kedvenc asztalához, mely a felső szint távolabbi sarkában állt eldugottan, és tökéletesen megfelelt arra, hogy lopva megfigyelje a többi vendéget.

Stone felállt, amikor észrevette. Húvösen megölelte, ajka súrolta JJ arcát, aztán visszaült. Az ügynöknek mindene azt harsogta: *nézzetek rám!* Méregdrága, lezser ruházata, csuklóján a hatalmas TAG Heuer, kisujján a gyémántgyűrű. Negyvenes évei vége felé járt, de a sebészet tudománya egy évtizeddel megfiatalította. Szeme kék, fekete haja kicsit lenőtt a homlokán, körmei tökéletesen manikűrözöttek. Állán a gödröcske egy az egyben Travoltáé. Stone jóképű volt, egyben gazdag is, és a világon mindenütt máshol elsőrendű fogás lett volna. De hát ez Los Angeles. Itt más a színvonal. Rengeteg olyan férfi él itt, aki van annyira jóképű, hogy mellettük közönségesnek tűnjön, és rengeteg olyan, aki elég gazdag ahhoz, hogy őt koldusnak nézzék.

Tony kihúzott egy széket, és JJ leült. Pár másodperc múlva behusant Holly, a főpincéernő, letett az asztalra két étlapot meg egy vodka-tonikot, aztán eltűnt. Annyira könnyedén történt mindez, hogy JJ szinte észre sem vette, s olyan gyorsan, hogy még egy műmosolyt sem volt ideje Stone-ra villantani.

– Bocs, hogy elkéstem, Dan, a forgalom egy rémálom, de hát ismered.

– Ne is mondd! Tudod, múlt héten szállítottak nekem egy új Ferrarit. Gyönyörű autó, de mi értelme, hogy képes vagy óránként kétszázkilencvennel száguldani, ha harmincra sem tudsz felgyorsítani?

JJ csak fél füllel hallgatta. Miközben Stone beszélt, lopva átpillantott a férfi vállá fölé, s összevetette a nevetek meg arcokat a fejében tárolt adatbankkal. Osztályozott, kategorizált, összehasonlított. Voltak emberek, akiket ismert, és voltak páran, akiket nem. Néhányukat szerette volna jobban megismerni, másokat viszont inkább elkerült volna.

Gary Thompson kitűnő példa az utóbbira. Az egyik legnagyobb ember odaát a Dreamworks-nél, erőszakos kötekedő és első osztályú

seggfej. Volt egy összetűzésük néhány évvel korábban, és JJ azóta mindent megtett, hogy távol tartsa magát a férfitől. A mozi kiválósága éppen egy steakbe vágott bele a hozzájuk legközelebbi asztalnál. JJ szerint ez is csak azt mutatta, micsoda neandervölgyi figura. Egy olyan művész, mint Chester, csodákat tesz a konyhában, ő meg steaket rendel! Ez minden szempontból hiba.

Rajta és Stone-on kívül tizenöt vendég volt aznap, a szokásos ebédidőben összegyűlt színészek, rendezők, producerek és ügynökök csapata. Volt két páros, egy hármás és két négyes asztaltársaság. A férfiak és nők aránya nagyjából fele-fele volt.

Még a régi Hollywoodból is felbukkant egy arc. Elizabeth Hayward az ötvenes években volt sztár, abban az időben, amikor még minden aranynak látszott, de éppen úgy bádogból készült, mint manapság. A korosodó színésznő arcán a bőr a többszöri plasztikai beavatkozás miatt annyira feszes volt, hogy szinte izzott, tágra nyílt szeme pedig folyamatosan csodálkozott. Az alsó szinten ülő négyes társasághoz tartozott. Valamit ünnepeltek éppen, JJ leginkább születésnapra tippelt, bár kétségbe vonta, hogy Hayward a valódi korát ünnepelné.

Szomorú dolog volt ez, de JJ értette, miért teszi meg a színésznő a leghetetlenebb dolgokat is a külsejéért. Valamikor réges-régen Hayward a világ egyik leggyönyörűbb nője volt. Az idő azonban kegyetlen, különösen a hollywoodi színésznőkkel. Ahogy a szépsége fakult, a szerepek lassanként elapadtak, míg végül már senkinek sem kellett. Ezért tett meg mindent, ami csak módjában állt, hogy megállítsa az öregedési folyamatot, s lett egyre elkeseredettebb minden elmúló évvel.

A lehangoló valóság az volt, hogy JJ több nőt ismert, aki sebészi beavatkozáson esett át, mint ahányan nem. Itt egy csipés, ott egy

húzás, egy kis botox. Ő eddig ellenállt a kísértésnek, de nyilván eljön majd az a pillanat, amikor neki is szüksége lesz némi igazításra. Harmincnyolc éves, és az évek nem múlnak el nyomtalanul. Vonalak és ráncok mutatkoztak, melyek hat hónappal azelőtt még nem voltak ott. Vonalak és ráncok, melyek könnyűszerrel eltüntethetők.

A plasztikai sebészettel az a baj, hogy sikamlós talajra téved vele az ember. Mert hol húzod meg a határt? És nem csak a nők nem tudnak ellenállni a kés csábításának, a férfiak sem maradnak ártatlanok. Vegyük például Dan Stone-t, de nem ő az egyetlen itt. Igaz, ami igaz, Hollywoodban a férfiaknak még mindig könnyebb megöregedniük, de manapság ők is egyre többen fordulnak sebészhez.

Ed Richards ült a következő asztalnál. Amellett, hogy ő a világ egyik legjobb külsejű férfinja, jelenleg ő a bankok legkeresettebb ügyfele is Hollywoodban. Csak az utolsó három filmje több mint egymilliárd dollárt hozott. Ám közeledett az ötvenhez, és ő sem fiatalodik. Richards határozottan állította, hogy nem operálták meg. JJ-nek ezt a szemébe mondta, mégpedig nagyon meggyőzően, JJ viszont teljes bizonyossággal tudta, hogy még rajta is igazítottak itt-ott.

Ott volt aztán Alex King. A színész a kis kétszemélyes asztalnál ült az alsó szinten, és ebéddel egybekötött randiját élvezte Simone Kristiansennel, a lélegzetelállítóan szép norvég supermodellel. King volt az új fiú a csapatban. Ha karrierje a jelenlegi pályán folytatódik, egész biztosan megaceleb lesz belőle. A *Gyilkos idők* a nyár meglepetés kasszasikere volt, s a film megtette őt a mindenki által bálványozott akcióhősnek.

King volt az igazi üzlet, a teljes termékkála, sőt! Remekül mutatott a vásznon, formás teste volt, és tudott játszani. Olyasfajta ragyogó tehetség volt, amilyen generációnként csak egyszer bukkan fel. Most filmenként hárommilliónál tartott, de ez a szám gyorsan emelkedett.

Nem kell sok idő, és ő is csatlakozik a nyolc számjegyű ligához. JJ megint odapillantott, csak hogy megbizonyosodjék, King rendesen viselkedik. Eddig minden rendben. Az arcán olyan elragadtatott figyelem látszott, mintha partnernője az univerzum titkait osztaná meg vele. Játszani tud a kölyök, azt meg kell adni neki.

JJ úgy eltervezte az egészet, mint egy katonai hadjáratot. A paparazzik ott várják majd a párocskát, amint kilépnek az Alfie'sből, és a délután végére a képek mindenütt fent lesznek az interneten. Holnap este meglátják őket, amint kilépnek egy éjszakai bárból, s ez megerősíti majd, hogy az Alfie's nem egyszeri alkalom volt. Majd néhány bensőséges felvétel kettőjükéről egy medence partján bizonyítja, hogy komoly dologról van szó.

Jövő héten ilyenkorra ők lehetnek Hollywood következő sztárpárja. Az új Brangelina. JJ még mindig kereste a megfelelő címkét. Simonex nem működne, Alsimone viszont úgy hangzik, mintha az aranyerét kezelné vele az ember. Azért ki fog találni valamit, csak idő kérdése. Mint oly sok minden, amin dolgozott, ez a szerelmi románc is szépen, folyamatosan alakult.

2.

ALEX KING RÁMOSOLYGOTT SIMONE-RA, aztán körülnézett az étteremben, próbálta belátni az egészet. Voltak a jelenlegihez hasonló pillanatok, amikor még mindig nem tudta igazán elhinni, hogy ennyire megváltozott az élete. Kész örület. Egészen eszement örület. Néhány évvel ezelőtt még azért törte volna magát, hogy pincérségédként dolgozhasson egy ehhez hasonló helyen, most pedig itt ebédel. A fenébe, néhány évvel ezelőtt még azért törte volna magát, hogy kifizethessen egy ebédet a McDonald'sban.

Mióta a *Gyilkos idők* szupernovaként emelkedett az égig, úgy érezte, mintha két világegyetemben élt volna egyszerre. Egyikben ő volt Alex King, az akcióhős. A másikban ő volt Alex King, a szegény ohiói fehér fiú a lakókocsitelepről, aki soha semmire nem fogja vinni. Félig-meddig azt várta, hogy egyszer csak véget ér az álom, bármelyik percben felébredhet, és újra ott találja magát abban a vacak, két hálószobás lakásban Los Angeles belvárosában, ahol együtt lakott Sapphire-ral, a transzvesztita táncossal, akinek túl nagy volt a keze, és túlságosan előreugrott az ádámcsutkája, és aki olyan hangosan horkolt, hogy majdnem összedőltek a papírvékony falak.

Simone mondott valamit, aztán elhallgatott. Elég hosszúra nyúlt a szünet, hogy jelezze, valami reakciót vár tőle. King bólintott, remélve,

hogy ez a helyes válasz. Aztán Simone újra rákezdte, s száz mérföldes óránkénti sebességgel tovább beszélt.

King újra kikapcsolt, hagyta, hogy a tekintete elkalandozzon a felső szint felé. Észrevette JJ-t, és megfagyott az ereiben a vér. A nő ott ült hátul egy asztalnál, és egy fickóhoz beszélt, aki mindent megtett, hogy észrevetesse magát. Mi a fenét keres itt JJ? King visszaroskadt a székére, és a földhöz rimánkodott, hogy menten nyelje el őt. Enélkül is elég nehéz dolga lesz ma. Hogy figyeljen Simone-ra, ha közben JJ követi minden mozdulatát? Hogyan tudna így koncentrálni?

Megpróbált változtatni a helyzetén, hogy JJ ne lássa az arcát. Nem mintha így jobb lenne. A nő már észrevette őt, ostobaság lenne úgy tenni, mintha mi sem történt volna. Nyilván abban a pillanatban kiszúrta, amint belépett a helyiségbe. King nagy levegőt vett, és megpróbálta kizárni JJ-t a gondolatai közül, de bármennyire is igyekezett, mégis ott maradt, életnagyságnál is nagyobb kiadásban, és kétszer olyan ijesztően.

Több ezer étterem van Los Angelesben, és neki éppen ide kellett jönnie, éppen ezen a napon, és éppen ebben az időben. Ha jobban belegondol, érthető az egész. Végül is JJ javasolta, hogy idejöjjenek, és JJ intézte el valahogy az utolsó pillanatban az asztalfoglalást. Nyilvánvalóan őt ellenőrzi, hogy jól viselkedik-e.

– Minden rendben, édes? – kérdezte Simone.

King mosolyt erőltetett az arcára.

– Igen, minden rendben van.

Simone átnézett az asztal fölött, a gyertyafény enyhítette arcán a tettett aggodalmat. Akcentusa a norvég, az angol és a dél-kaliforniai libuska furcsa keveréke volt. King arra gondolt, talán túl sokat nézte az amerikai tévét kislány korában. Abból ítélve, ahogy mondkáját folyton az ostoba valóságshow-kra kanyarította, még mindig

függő lehet. De a valóságshow-kat félretéve, számos érdeklődésük közül a tévé volt az az egyetlen dolog, ami közös volt kettejükben. King gyermekkora valódi rémálom volt. A tévé nemcsak hogy apja és anyja volt, de a mentőöve is lett, az ígéretet, hogy létezik valahol egy jobb élet, s az rá vár.

– Egész biztos minden rendben? Sápadtnek látszol.

King még nagyobb mosolyt erőltetett magára, aztán áthajolt az asztalon, és megérintette a nő kezét.

– Milyen gyönyörű vagy! De te is tudod, ugye?

Simone mosolyából egyértelműen látszott, hogy ez nem nagy újdonság a számára. S valóban nem. Ő az egyik legszebb nő a világon. Egész életében azt hallotta mindenkitől, hogy mennyire vonzó.

King ezredszer is azt kérdezte önmagától, mit művel itt. Forróvérű hímek milliói ábrándoznak arról, milyen lehet összemelegedni Simone-nal, ő pedig ma délután megtudja. Már a gondolat elég volt, hogy fizikailag rosszul legyen tőle. Az egyetlen mód, hogy túlélje a következő néhány órát, az lesz, ha a többihez hasonló színészi feladatnak fogja fel az egészet. Mosoly a kameráknak, a megfelelő sorok a megfelelő pillanatban, ez bejön majd mindenkinek.

Fények, kamerák, felvétel.

Gyűlölte JJ-t, hogy ilyen helyzetbe hozta. Gyűlölte az eszeveszett cselszövéseit.

– Megbocsátasz egy pillanatra? – kérdezte. – Ki kell mennem a mosdóba.

– Persze, drágám, de ne maradj sokáig!

– Két másodperc és itt leszek.

King összehajtotta a szalvétáját, és az asztalra tette. Kifejezetten idegborzoló volt fejben tartania, hogyan kell egy ilyen helyen enni. És érdektelen is. A megfelelő villát kell használni, a megfelelő kést,

a megfelelő pohárból kell inni, ez teljesen összezavarta a fejét. Ahol ő felnőtt, ott a szalvéta papírból volt, és azt is csak akkor kapott, ha vendégeket hívtak hamburgert enni.

Egy pincérnő észrevette, hogy feláll, és úgy helyezkedett, hogy el-irányíthassa a mosdó felé. King nehézkesen ballagott keresztül a termen, úgy érezte, mindenki őt figyeli, pedig dehogya. A többiek túlságosan elmerültek a saját színjátékaikban. Még Simone sem figyelt rá. Kihúzott egy púderes dobozt a Gucci táskájából, és a sminkjét igazgatta.

King sietve bement a mosdóba, behúzta maga mögött az ajtót. Jólesett néhány pillanatra magára maradnia. Bent biztonságban érezte magát. Ott senki sem figyelt. Senki nem beszélt hozzá. Senki sem kért tőle semmit. A férfi mosdó kicsi volt, tiszta és narancsillatú, nem olyan, mint amilyenre számított. Az ilyen helyeken a mosdók általában a lehető legpuccosabbak, de itt nem. A falak egyszerű fehérek, a csapok rozsdamentes acélból készültek. Tompa világítás derengett, volt egy polc, rajta néhány törülközővel, egy tál menta, és ennyi az egész.

King bezárkózott a túlsó sarokban levő fülkébe, és leült a vécé fedelére. Nagyot sóhajtott, erőnek erejével próbálta összeszedni magát, és minden igyekezetével azon volt, hogy visszazorítsa a benne feltörő fölöslegesség érzését, ami folyamatosan fenyegette a háttérből. *Képes* lesz erre. Sokkal rosszabb dolgokon is keresztülment már, azt is túlélte. Az ég szerelmére, hisz ez csak egy randevű. Igaz, a világ egyik legszebb nőjével szervezett randi, de mindent figyelembe véve akkor is csak egy randi. Nem arra kérték, hogy gyilkoljon meg valakit.

Olyan sok idő eltelt már az utolsó igazi randevűja óta, hogy már abban sem volt biztos, mit kellene tennie. A *Gyilkos idők* előtt minden sokkal egyszerűbb volt. Akkor még stabil kapcsolatban élt.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Megnézhetett egy filmet a moziban, elmehetett egy bárba, bárhol kedvére lézenghetett, senki sem törődött vele.

Mára minden sokkal bonyolultabbá vált. Akikkel találkozgatott, csak azért akartak vele lenni, mert ő volt Alex King, a mozi sztárja. Nem ő kellett nekik, csak a hírnevéhez akartak dörgölőzni. Ráadásul az a néhány alkalom, amikor olyasvalakivel volt, aki őszintének tűnt, mindig paparazzi-cselezéssel végződött, ami igencsak lelohasztotta a kedélyeket.

Sóhajtott még egy nagyot, és a világ újra kezelhetőbb közelségbe került. Csak egy randevú, mondta magának még egyszer.

Csak egy randevú.